

tilladt mig at foreslaa et Tillæg til § 4, som vil afværge denne Ulempe, idet det nye Punktum gaar ud paa at bestemme, at der i intet Tilfælde kan forlanges af Barnefaderens Kommune et større Bidrag end det, der kan fastsættes ved Øvrighedens Resolution. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at det er nogen betydelig Gjenstand, der kan være Tale om her ud over den egentlige Omflytning. Naturligvis kan der tænkes Tilfælde, hvor under de nuværende Forhold en Barnemoder ingen Ting faar, fordi hun foretrækker at hulle sig igennem, som hun kan bedst fremfor at henvende sig til Fattigvæsenet, og i de Tilfælde sparer altsaa Kommunen sine Penge, hvorimod det er at vente, og det er i alt Fald Meningen med Lovforslaget, at dette for Fremtiden ikke vil finde Sted, men at derimod en Barnemoder i det Tilfælde, jeg her omtaler, vil henvende sig til Barnefaderens Kommune, og der faae det Bidrag, som hun maaske ofte nu ikke faar, uden at den Omstændighed, at hun ikke faar det, altid just fører til, at han selv kommer under Fattigvæsenet. Jeg skal i dette Øieblik indstrænge mig til disse Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at det ikke er Meningen nu at diskutere Enkeltheder.

Tal: Der var i Fjor stillet et lille Ændringsforslag til dette Forslag om Underholdningsbidrag til uægte Børn. Denne lille Ændring blev af Ministeren bekjæmpet paa Liv og Død ligejom ogsaa af de Herrer i Landsstinget, og Ministeren har heller intet HenSyn taget til den ved den nye Forelæggelse, uagtet de Røster, vi have hørt fra Landet mod Utugten. Vi have hørt fra Landet fremført imod Folkethinget, at der kun var 26 Medlemmer af Folkethinget, der vilde give det uægte Barn Ret til at vide, hvem der var dets Fader. Har de ikke hørt ude fra Landet, hvilket Indtryk det har gjort? (W. Holm: Nei!) Ja, saa vilde de snart faae det at høre, vi ville snart modtage meget store Adresser. Jeg maa dog, trods det lille Tal 26, sige til Ære for de andre, at der var flere, der sagde til mig, at de kun stemte imod, fordi der blev krævet for lidt, fordi der kun blev krævet, at Barnet skulde have Ret til at vide, hvem Faderen var. Dersom Ændringsforslaget havde gaaet ud paa, at Barnet skulde have Ret til at bære Faderens Navn, vilde de have stemt derfor. Nu vil jeg tro de Herrer, som forjikkre mig om dette, og jeg vil haabe, at de staa paa samme Standpunkt i Aar, thi vi have al mulig Opfordring dertil. Kunne vi virkelig længere lade Staten udstede Afsladsbreve for Utugt gennem Jødselsstiftelsen, kunne vi virkelig

lade det vedblive, at en Mand kan gaa derhen med sin Dulle, og betale nogle Hundrede Kroner, og saa Staten siger, værsgod, her er Afslad, din Synd er dig forladt evindeligt! Det siger Staten, og det betragter jeg som en Afsladshandel med Utugt. (En Stemme: evindeligt!) Ja, evindeligt — det vil sige; for Livstid. Jeg bebuder i Forening med flere atter at ville stille Ændringsforslag til Forslaget i den Retning, at Barnet faar Ret til at vide, hvem dets Fader er, thi vi ville ikke vide af nogen Jødel i Dølgemaal. Naar en stakkels Tjenestepige ude paa Landet føder i Dølgemaal, hvorledes behandler vi hende da, fordi hun ikke har Penge til at dække det med? Havde hun havt Penge, saa kunde de have ført hende herind, og saa kunde hun skjule det Hele; Pengene kunne klare det, men har du ingen Penge, saa kan du bøde med Kroppen. Saa er der Noget, som tager sig en from Mine paa lige overfor dette Forslag, at Børnene skulle have Ret til at vide, hvem Faderen er, og siger: Gud bevares, aner De ikke, hvilke Skandaler der kunne ske, veed De ikke, at i manges en stor Familie sker der baade det og det, og nu have vi denne Anstalt, hvorved vi kunne skjule det. Man hører endog saa denne Tale ført fra Folk, der siger, at nu for Tiden gjælder det om at stride for Gud og Kristendommen. Jeg mener, som jeg tillod mig at sige i Fjor, at det, vi her byde det Barn, der er født udenfor Ægteskabet, det er Kobbermønt, og saa tilbyde vi Moderen mere, end vi tilbyde Barnet, men lad os tilbyde Barnet Guldmonnt. Naar Faderen siger, at han ikke kan være bekjendt at være Fader, saa kan han jo lade være med at give sig af med dette. Naar man saa kommer til den Herre og siger til ham: Vi have den offentlige Prostitution, saa siger han: Ja, men det kan man ikke være bekjendt at bruge. Det siger han, men vi ville ikke lade saadanne Sætninger gjælde længere, vi ville trække dem frem, og faae dem belyst fra alle Sider, og det skal vise sig, at det danske Folk vil ikke taale denne utugtige Lovgivning længere. Høre vi ikke rundt om fra Landet Beretninger om de Adresser, der ere udsendte. Da vi fik den sidste Beretning, var Adressen undertegnet af 96,000 Mænd over 18 Aar, Kvinderne ikke indbefattet. Jeg mener, at det er et lille Fingerring for Thinget om, i hvilken Retning vi skulle gaa, og jeg tør vædde 100 mod 1 paa, at i Aar vil Stillingen paa disse Punkter blive en helt anden end i Fjor, paa Grund af det, der er sket i Mellemtiden. Vi faae her i forrige Vinter, hvorledes Politiet stillede sig. Jeg spørger den kristelige Øvrighed, om det var kristeligt,